עלון מספר
508

עלון לשבת
יגל ליבי
פרשת פינחס

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

מבחן האהבה האמיתית

זמרי בן סלוא, נשיא שבט שמעון, עשה מעשה נורא בפרהסיא. בא למשה רבנו ושאל: "מותר להתחתן עם מדיינית?" "לא". "ומי התיר לך להתחתן עם ציפורה? גם היא היתה מדיינית!" משה רבנו יושב ובוכה. משה הגיבור הגדול שלא עשה חשבון לאף אחד בחטא העגל - פתאום חולשת הדעת. בא פינחס בן אלעזר ועשה מעשה, לא עשה חשבון לאף אחד, לקח את הרומח וסיכן את חייו. הגמרא מספרת שקרו לו ניסים רבים, כי מי שעושה מעשה כזה - אם הקנאי מאחר רגע אחד, הוא עצמו חייב מיתה. סיכון כפול: סיכון שיבזו אותו - "אתה בן אלעזר שהתחתן עם מדיינית?" - וסיכון על חייו ממש, כי כל שבט שמעון רצה להרוג אותו.

מה היה שכרו? הקדוש ברוך הוא נתן לו שלא ימות לעולם. "פינחס זה אליהו" אומר המדרש. הרג לכבוד ה' ומוות לא ישלוט בו. "והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם" - כל הכהנים בעולם יצאו מזרעו. אבל הסיפור הזה שהיה פעם בהיסטוריה - מה זה קשור אלינו? יש כאן שאלה שכל יהודי צריך לשאול את עצמו: את מי אתה אוהב יותר, את בורא עולם או את עצמך? מי חשוב לך יותר, הגוף שלך או הקדוש ברוך הוא?

רוב האנשים, לצערנו, הגוף חשוב להם יותר. הראיה: כשצריכים לעשות משהו לכבוד ה' על חשבון הגוף - "עזוב אותי, קשה לי, חם לי". מישהו פגע בכבודו: "אני לא מניח תפילין! למה? כי הרב ההוא אמר לי כך". מה זה קשור? נפגעת, אבל מה זה קשור לבורא עולם? "לא, אני יותר חשוב מבורא עולם". פינחס לקח את שמו ואת גופו, שם אותם בצד, ואמר: אני רואה רק את בורא עולם.

הקדוש ברוך הוא התנהג עמו במידה כנגד מידה: 'אתה עשית בשבילי בלי חשבון - אני אעשה בשבילך בלי חשבון'.

בחיי היום יום, לפעמים ילעיגו לנו. אחד רוצה לשמור שבת ואומרים לו: "מה, נהיית דוס?" ואז הוא מתחבא. אחד רוצה לחבוש כיפה, חושש מתגובות בעבודה. אחד רוצה ללכת לשיעור תורה והחברים אומרים: "יש עכשיו משחק כדורגל!" נכון שאדם יכול להגיד: "אני עוד לא בשלב הזה"... אבל תזכור: יהיו ימים שתצטרך את הקדוש ברוך הוא, ותגיד לו: "תעזור לי, זה רוצה לקחת ממני, יש לי קושי"... אתה מצפה שה' ילך לטובתך גם כשלא מגיע? מידה כנגד מידה.

פינחס לא ראה אף אחד מסביב, ולכן קיבל פרשה מיוחדת בתורה. "הנני נותן לו בריתי שלום" - אני והוא נהיה חברים לנצח. למה? כי הראה לכולם שאהבתו לבורא עולם גדולה מאהבת הגוף. הגוף שלנו הוא כלה - אחרי מאה ועשרים שנה נעלם. בורא עולם לעומת זה הוא נצח. את מי אנחנו מעדיפים לאהוב? צריך להראות שהאהבה שלנו לה' גדולה מהאהבה לעצמנו - גם כשזה פחות כבוד, גם כשמקבלים ביזיונות. חזרתי פעם מנסיעה, שלושה ימים לא ישנתי. הגוף כואב. שאלתי את עצמי: לבוא לשיעור או לא? אבל הבנתי שהמאמצים בעולם הזה אנחנו נעשה בכל מקרה - השאלה היא אם נעשה אותם לכבוד בורא עולם או בשביל הגוף. כשראית חבר מצליח, אם אתה שמח - אתה אוהב את ה'. אם אתה עצוב ומקנא - אתה אוהב את עצמך יותר. צריך להוכיח לה' שהאהבה שלנו אליו גדולה יותר.

שבת שלום ומבורך!

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה	19:32*	19:32	19:35	19:31
יציאה	20:23	20:22	20:26	20:22
ר"ת	21:21	21:18	21:22	21:18

בירושלים: לנוהגים 40 דק' **19:12**

בונים אימפריה
לכבוד בורא עולם
קרית יגל ליבי
בשטח ענק של 3.2 דונם בבני ברק
מאות שותפים הבטיחו יסודות
בבית של בורא עולם
ומה עם החלק שלך? פרטים בגב העלון >>>

קדרים צילום: נועם אליהו

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

אדם ששותה תה או קפה שהתקררו האם מברך ברכה אחרונה בורא נפשות?

אם שותה תה קר בתוך כדי שתיית רביעית (3-4 שניות, ובדרך כלל הוא הוא שתיית כוס בשלוש גמיעות), מברך 'בורא נפשות', אבל אם שותה לסירוגין אינו מברך, ושוהה בשתייתו יותר מהשיעור הנזכר אין מברך כלל. אבל השותה קפה קר אין מברך ברכה אחרונה אפילו שתה רביעית בבת אחת. (ע"פ הש"ע סי' תריב סעיף י. שו"ת גינת ורדים או"ח כלל א סי' יז. שו"ת יביע אומר ח"ה או"ח סי' יח. חזו"ע ברכות עמ' רסא).

כלי פלסטיק האם חייבים בטבילת כלים?

מעיקר הדין פטורים מן הטבילה, ויש מחמירים להטבילם בלי ברכה. (שו"ת מלמד להועיל יו"ד סי' מט. שו"ת חלקת יעקב ח"ב סי' קסג. הליכות עולם ח"ז עמ' רס והלאה).

אדם שצריך לבלוע כדור ואין לו מים אלא סודה האם צריך לברך?

מי ששותה מים שלא לצמאו, אלא רק כדי לבלוע כדור וכדו' אינו מברך על אותה השתייה. אולם אם שותה שאר משקים שנהנה מהם, מברך אף ששותה שלא לצמאו. ולגבי סודה נחלקו הפוסקים האם היא בכלל מים או לא, ולהלכה אין לברך. (ש"ע סי' רד סעיף ז. וע' שו"ת שבט קהתי ח"ב סי' קכג. שו"ת אשר חנן ח"א סי' יט).

האם מותר לברך ברכת 'על המחיה' בעמידה?

צריך לברך בישיבה כדין ברכת המזון. (ע"פ ש"ע סי' קפג סעיף י).

אדם שמברך ברכת המזון ושמע 'קדיש' או 'קדושה' האם צריך לענות?

אינו מפסיק לענות וכדין העומד באמצע התפילה, אלא מפסיק בשתיקה ושומע את 'הקדושה' מהשליח ציבור כדין שומע כעונה. (ש"ע סי' קד סעיף ז לענין תפילה, ובסי' קפג (סעיף ח) לגבי ברכת המזון. ובחזו"ע ברכות עמ' פד).

אני רוצה לומר 'תיקון רחל' לאחר חצות היום, כיצד יש לעשות זאת?

כמו שהזכרנו אתמול, בימי בין המצרים נהגו יראי ה' לומר 'תיקון רחל' לאחר חצות היום ויש לעשות כן בישיבה על הקרקע וטוב שיוריד דמעות ויתאבל ויכוון בכל הפסוקים והתחינות שמובאים בתיקון, אך בערב ראש חודש אב וכן ביום ראש חודש אין לומר תיקון זה וכן אם הוא אבי הבן\מוהל\סנדק אין לומר 'תיקון רחל' (אבל שאר מתפללי בית הכנסת יאמרו את התיקון ואפילו שלא אמרו 'תחנון').

משלחן רבנו

לכבוד מורנו ורבנו ועטרת ראשנו גדול מזכה הרבים בדורנו שליט"א.

אני במקצועי מורה לנגינה על גיטרה, ויש לי תלמידים רבים שאינם שומרי תורה ומצוות, והם רוצים שאני אלמד אותם גם בימי בין המצרים, והשאלה האם מותר לי לעשות כן בימים אלו.

אשמח לתשובת כבוד הרב שליט"א בהקדם כדי לעדכן את התלמידים.

ירין שמחון

לכבוד בעל המנגן היקר הר"ר ירין שמחון הי"ו.

אודות שאלת כבודו בענין לימוד נגינה בימי בין המצרים, הנני להשיב בקצרה. הנה בגמרא סוטה (מח ע"א), מבואר שמותר לזמר לפני השוורים בעת החרישה, כדי לכוין השוורים לתלמיהם, שהולכים וחורשים לקול השיר שהוא ערב עליהם, והטעם לכך כיון שאין מטרת השיר כדי להנות מהניגון אלא לצורך העבודה והפרנסה, וניתן ללמוד מכך גם לשאלתנו שכיון שכל מטרת הנגינה אינה אלא לצורך הפרנסה והלימוד ולא לצורך ההנאה הדבר מותר. וכן פסק בשו"ת ציץ אליעזר (חלק טז סי' יט), וכן כתב בשו"ת רבבות אפרים (ח"ב סי' קנה אות ב). וכן עיקר להלכה.

אלא שכל זה הוא עד שבוע שחל בו תשעה באב, אבל בשבוע שחל בו תשעה באב יש להחמיר אף בלימוד נגינה, וטוב וראוי להחמיר בזה כבר מראש חודש אב.

אך כל ההיתר הנזכר הוא דוקא באופן בו יש ההפסד כספי למורה, וכן הפסד לתלמיד שאם יפסיק בלימוד הדבר יגרום לו קושי בהמשך ההתקדמות בנגינה, אבל אדם שמנגן לעצמו בביתו והוא נהנה מהניגון, אף על פי שהוא גם מתקדם תוך כדי בלימוד הנגינה בכל זאת אסור לו לנגן, כיון שמטרתו אינה לצורך הלימוד אלא להנאתו, וכל מה שהתרנו היינו שכוונתו לצורך לימוד או פרנסה (המורה לצורך פרנסה, והתלמיד לצורך לימוד).

מסקנת הדברים: מותר למורה ללמד נגינה בימים בין המצרים עד שבוע שחל בו וראוי להחמיר שלא ללמד כבר מתשעה באב, ובלבד שהדבר נעשה לצורך התקדמות בלימוד ולא לצורך הנאה.

החותם בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

הזמינו עכשיו עד הבית
077-26-353-88

הצטרפו למנוי "הלימוד היומי" וקבלו בכל חודש חוברת מחזקת עד הבית, עם מאמרים קצרים ועוצמתיים מאת הרב יגאל כהן

קצר וחזק | מתנה של מאושרים | שפה קלילה

ננסים ל-5 דקות של אור

מדי שבת

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

ראש אחד לכולם

"יפקוד ה' אלהי הרוחות לכל בשר איש על העדה" (כז, טז). משה רבנו התפלל לה' שֶׁיְּמַנֶּה אדם שיהיה "איש על העדה". אבל יש כאן שאלה, הרי כבר משה רבנו מינה שבעים זקנים על ישראל, "אספה לי שבעים איש מזקני ישראל" (יא, טז), מכל שבט לקח ששה זקנים (לשנים עשר שבטים זה יוצא שבעים ושנים זקנים, אבל אלדד ומידד הם לעצמם ואינם בחשבון). אם כן, לָמָּה ביקש עוד איש אחד שיהיה על העדה?

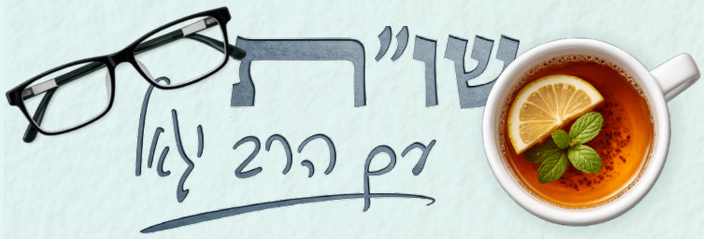
יש ביאור לזה על פי מעשה שכתוב בספר "חיבור יפה מהישועה": פעם רבי יהושע בן לוי אמר לאליהו הנביא: איך אתה הולך לכל מקום, ופעם מקלל או מכה ופעם מברך? אני רוצה להתלוות אליך ולראות את מעשיך. אמר לו אליהו הנביא: בסדר, אבל בתנאי שאתה לא שואל אותי שום שאלה, גם אם אתה רואה שאני עושה דבר מוזר אל תשאל אותי כלום, "כאן אין שאלות!".

רבי יהושע בן לוי הלך אתו לכמה מקומות, ופעם אחת הלכו לעיר שלא הכירו את אליהו הנביא, ולא עשו להם כבוד ולא ארחו אותם, אז הם אכלו ושתו קצת והלכו לישון. אליהו הנביא בירך אותם: "שתהיו כולכם ראשים". למחרת הלכו לעיר אחרת ועשו להם כבוד גדול (אמנם את אליהו הנביא לא הכירו, אבל לפחות הכירו את רבי יהושע בן לוי שהוא חכם גדול), ואליהו הנביא בירך אותם: "שיהיה לכם ראש אחד". רבי יהושע בן לוי שאל את אליהו הנביא: איך יכול להיות? אתמול לא עשו לנו כבוד ובירכת אותם שכולם יהיו ראשים וכולם יעלו לגדולה, וכאן שעשו לנו כבוד בירכת אותם שיהיה להם רק ראש אחד?! אמר לו: זו הברכה! כשיש ראש אחד יש שלום, אבל כשכל אחד נעשה ראש יש מחלוקות ומריבות.

לכן משה רבנו התפלל: "יפקוד ה' אלהי הרוחות לכל בשר איש על העדה". כאשר יש איש אחד על העדה, הוא יכול לעשות שלום בין כולם, אבל כשכולם ראשים, אין שלום.

לרכישת הספר מדי שבת >>> 053-3178863

שאלה: מה מברכים על צנימים שעשויים מתחילת אפייתם למטרה זו? ומה הברכה כשעשו מלחם צנימים?

תשובה:
אם מתחילתם נעשו צנימים חשיב כנכסס, וברכתו 'מזונות' כמבואר במרן סי' קסח. ובפרט כאשר עושים זאת לקינוח כמו קרוטונים וכד'. עיין במשנ"ב סי' קסח. אבל אם היה כבר לחם, נשארת ברכתו 'המוציא' כלחם ואינו יורד מדרגתו ע"י עשייתו צנימים.

שאלה: האם יש עניין להתפלל שמונה עשרה עם ציבור שמתפלל ערבית, כשאני רוצה להתפלל שמונה עשרה של מנחה?

תשובה:
מבואר במשנ"ב (סי' רלו): שבמקרה הזה חשיב תפילה בציבור ואפשר לעשות כן כשאינו מוצא מניין למנחה, ויתפלל מנחה ואח"כ ערבית במניין אחר. עיי"ש.

שאלה: הווילון בביתי נפל בשבת, האם מותר לי להחזירו?

תשובה:
אין להחזיר בשבת את מוט הווילון דחשיב כבונה, דאין רגילות להורידו ולהחזירו (עיין ש"ע סי' שטו). ולכן אם נפל הווילון אין להוריד את המוט ולהשחיל ולתלות. ואם יש לולאות ואין צורך לפרק ולהוריד את המוט כגון ווילון אמבטיה מותר, דחשיב כמחיצת ארעי, כמבואר ברמ"א (סי' שטו ס"א). ועיין בספר מעשה השבת (עמ' רלה).

שאלה: רבו הדינים בעניין ג' פסיעות של עושה שלום בתוך ד' אמות של העומד מאחור, נשמח אם הרב יבאר לנו את העניין היטב, ואת דרכי ההיתר בזה?

תשובה:
מנהגינו כמו שכתב מרן הש"ע (סי' קב ס"ה) שאין לפסוע לאחור אם יש אדם שנמצא בתוך ד' אמותיו, וגם אם הוא התחיל אחריו כמבואר במרן שם, ורק בשעת הדחק כגון כהן שצריך לשאת כפיו, יכול לפסוע וכשמאריך יותר מדי (שלפעמים הַטָּרְדָּה שמחכים לו שיסיים מסיחה את דעתו יותר מאשר עוברים לפניו), יש מקילים לפסוע באלכסון, עיין בערוך השולחן (סי' קכג ס"ה). ומכאן נלמד לאנשים שמאריכים בתפילה שיתפללו במקומות המתאימים כדי שלא יבואו לידי צער של המתפללים האחרים.

דרך חדשה
לדעת מעלותינו

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

אחים יקרים! צריכים לדעת, שבכל אחד ואחד מאיתנו טמונים כחות כבירים ועצומים, כישרונות נפלאים ונשגבים, ועלינו רק מוטלת החובה לעמול ולחשוף אותם, להשתמש בהם ולנצלם עד תום. אסור להכנע, אלא להמשיך ולהלחם עד הניצחון המוחלט...

ואמר רבי ירוחם ליבוביץ זיע"א: "עברה גדולה היא, שהאדם אינו יודע חסרונותיו. אולם עבירה גדולה עוד יותר היא, שאינו יודע את מעלותיו". עלי שור (ח"א עמוד קסט).

אני אדליק

כאשר רבן של ישראל רש"י זיע"א נפטר, ראה נכדו רבינו תם זיע"א, שהיה אז ילד קטן, את כולם בוכים ומצטערים. כשראה כך שאל את אחד האבלים: "מדוע כולם בוכים?" השיב לו: "כבה נרו של עולם". אמר לו: "אם כך, אז אני אדליק אותו!"

היחוס מתחיל בך

כשהיה רבי מנחם מנדל מקוצק זיע"א רך בשנים, פרצה שריפה בעיר מגוריו, באותו זמן היו רוב הבתים בעיירה עשויים עץ, ולכן כילתה האש במהירות בתים רבים של יהודים, וגם בית אביו של מנחם הקטן עלה בלהבות. אמו של רבי מנחם חירפה נפשה והוציאה את הילדים מן הבית הבוער, אחר כך ניצבה במרחק מה מן השריפה, ופרצה בבכי מר, אמר לה מנחם הקטן, שהיה אז כבן עשר: כלום ראויים הם בתי העץ, ורהיטים העשויים עץ, שתשפכי דמעות שליש עליהם? ליטפה האם את ראשו של בנה, והשיבה: "בני היקר, בשעה זו איני בוכה על הבית העולה באש, ולא על הרהיטים הנשרפים, אולם אני מבכה על מגילת היוחסין היקרה שלנו, שנותרה בבית, ובשעה זו היא הולכת ונשרפת כליל".

ניחם מנחם את אמו הבוכיה, ואמר לה "אל תבכי, אמא! הנני מבטיח לך, שכאשר אגדל, בעזרת ה', אכתוב לך מגילת יוחסין חדשה, שתתחיל בי..."

אחים יקרים! לפעמים ישנם שטועים ואומרים:" אנחנו אין לנו אבא תלמיד חכם, ולא סבא צדיק, לכן אנחנו לא נצליח בעבודת ה' יתברך". ובאמת שאין זה נכון, שהרי אברהם אבינו עליו השלום היה בנו של תרח, וכיוצא בזה, היו הרבה צדיקים וקדושים, שלא היו מזרע יודעים ומיוחסים, ובחסדי ה' יתברך זכו שיחוס משפחתם התחיל בהם.

העיקר מה שאתה, אחי היקר! היחוס מתחיל בך.

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"שמעו ותחי נפשכם" (ישעיה נה, ג)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי חביב, שלכל דבר מצוה הוא נענה ומגיב. אדם בעל חסד גדול, שמידת הנתינה חזקה בו מהכל. מדי פעם הוא נמצא עם קבוצת אנשים, שבשמירת הלשון הם מאוד חלשים, ולא שייך אותם להוכיח, ואת היצר הרע מהם להבריח (כלל ו' סעיף ה'), כי ניסה זאת איתם כמה פעמים, והם את דבריו אינם רוצים להפנים, ומיד החלו אותו לקנטר, כי היצר הרע להם הוא חבר. וקורה שהם מדברים על נושא מענין, ואותו לפעמים זה מאוד מסקרן.

ושואל אם כאשר להם אינו מאמין, ויודע ששורש דבריהם והגרעין, כלל וכלל אינו מחובר לאמת, ואת זה אין צריך לאמת, ואינו מקבל כלל את מה ששומע, והשיח את לבו אינו משכנע, אם מותר באופן זה את דבריהם רק לשמוע, ואיתם מצה ומריבה למנוע, כי אין לו כח איתם לריב, וכל פעם על דבריהם למחות ולהגיב.

ועניתי לאותו יהודי מתוק, שהחפץ חיים קבע לנו חוק (כלל ו' סעיף ב'), שאף שאת דבריהם אינו מתכוין לקבל, אין לשמוע את שיחתם ואסור להתבלבל. כי כל שאין הדבר נוגע לו לעתידו, עוד לפני ששומעים האיסור צריך להשמידו. ואסור להטות אוזן לשמועת שווא, וצריך לקום וללכת משם, או לאטום את אוזניו (כלל ו' סעיף ה').

ונסיים בדבריו המתוקים של גאון ישראל, שראוי לגמור עליהם את ההלל: רבי עקיבא איגר זצ"ל תמיד היה אומר, שצריך להיות כמו קוביית סוכר כלפי החבר. התפקיד היחיד של קוביית הסוכר, היא למתק את המשקה המר. ואף שעל ידי כך היא נמסה ונעלמת, סוף סוף למתק לאחרים את המשקה היא גורמת. וזהו התפקיד של כל אדם בעולם, לשמח את השני באופן מושלם, לתת לו הרגשה של מתיקות בחיים, ולהשתדל תמיד אותו להרים.

נזכה לשמח ולשמוח עם כל אחד ואחד, ותבוא גאולת עולמים מיד. אמן כן יהי רצון.

להורדת החוברת סרקו

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

הרב שלא שכח

יש כאב שקשה להודות בו כשאתה מכהן כרב בקהילה, כי אנשים רגילים חושבים שאדם שמחזק אחרים תמיד חזק גם בעצמו, וגם אני חייתי בתוך שנים התדמית הזאת, בבית הכנסת היו ניגשים אליי לשאול שאלות, לבקש עצה, לספר על הבית, על ילדים, על משברים, ואני הייתי מקשיב, מחזק, שומע עם סבלנות, מדבר על אמונה, על כבוד בבית, ואנשים באמת היו יוצאים ממני רגועים יותר, שלמים יותר אבל כהייתי חוזר הביתה משהו בי היה משתנה, העייפות, הלחץ, האחריות, הכל היה יוצא דווקא במקום שהכי הייתי צריך להיות בו חזק מוביל ורגוע, הילדים כבר ידעו לזהות לפי הצעדים שלי אם כדאי לדבר איתי או לא, אשתי היתה מנסה לפעמים לשתף אותי במשהו קטן ואני מיד מגיב בקוצר רוח, לא מתוך רוע אלא מתוך עומס, לא ידעתי להכיל, לא יכולתי להקשיב, כך הייתי יושב לבד עם עצמי ומרגיש בושה, אני מצליח לדבר ולעזור לכולם על שלום בבית אבל אצלי בבית המתח רק הולך וגדל, לאט לאט נהייתה שתיקה בינינו, לא מריבות גדולות אלא ריחוק שקט, כזה שכואב יותר מלדבר, הייתי רואה את אשתי מסתדרת לבד עם הילדים ומרגיש שאני בגופי בבית אבל לא באמת נוכח, יום אחד חזרתי משיעור שבו דיברתי שעה שלמה על כחן של מילים בבית, נכנסתי הביתה עייף וראיתי שהילדים עשו בלגן גדול בסלון, בלי לחשוב התפרצתי בכעס, צעקתי בקול שלא הכרתי בעצמי, הבית השתתק בשנייה, ואז ראיתי את הבת הקטנה שלי מסתכלת עליי. בפחד, והמבט הזה שבר אותי מבפנים, באותו לילה לא הצלחתי להירדם, ישבתי לבד בחושך ושאלתי את עצמי איך יכול להיות שאני מלמד אחרים לבנות בית רגוע אבל הילדים שלי מפחדים מהרגע שאני נכנס הביתה?! זו היתה אחת הפעמים הראשונות שהבנתי שגם אדם שנותן כח חייב לדאוג לנפש שלו, כי אדם שהוא עצמו מחזיק את כולם ושוכח את הלחץ שבפנים בסוף זה יוצא דווקא על האנשים שהוא הכי אוהב, התחלתי בצעדים לא הכל השתנה ביום אחד, אבל התחלתי ללמוד לעצור, להקשיב יותר, לדבר עם אשתי.

רק לשמוע אותה, להבין אותה, והיום אני מבין שרב אמיתי לא נמדד רק בדרשות שהוא נותן בבית הכנסת אלא גם בדרך שבה בני הבית שלו מרגישים לידו כשהדלת נסגרת ואין קהל שמסתכל.

לפעמים מספיק שמישהו יקשיב נכון בזמן כדי לעצור הידרדרות בבית.

מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה

ימים א'-ה' | 23:00-22:00 | 054-8420996

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר
המתנה בסבלנות

מספרים שהבעל שם טוב ישב פעם עם תלמידיו ולמד. בשלב מסוים הוא ביקש מאחד מהם להביא מים מהמעיין. לאחר מספר דקות חזר התלמיד, וסיפר שהמים עכורים מאד, כיוון שישנם אנשים שטובלים כעת במעיין. כעבור כ-20 דקות ביקש הרב מהתלמיד לנסות שוב. התלמיד חזר עם מים נקיים וזכים. שאל הרב את התלמיד אם הוא עשה משהו כדי שהמים יהיו נקיים כל כך. ענה התלמיד" "לא. פשוט כבר אין אף אחד במעיין וכל הבוץ שקע". אמר הרב לתלמידו: פעמים בחיים הדברים נראים מבולבלים ומבלבלים, לעיתים מה שצריך זה להמשיך לעשות את מה שאתה עושה, לא להתייאש ולתת לזמן לעשות את שלו, והדברים בסופו של דבר מתבהרים.

בפרשת פינחס, מונים את השבטים, "אלה בני דן למשפחותם... ארבעה ושישים אלף וארבע מאות". כתב החפץ חיים, הבה נראה כיצד אסור לקפוץ למסקנות מהר מדי. מתוך השבטים, בניו של יעקב, לבנימין היו עשרה בנים, ואילו לאחיו דן היה רק בן אחד בשם חושים, שהיה חרש. אם היינו צריכים לנסות לקפוץ קדימה ולנסות לחזות את העתיד, מה היינו חושבים שייצא מעשרה בנים של בנימין לעומת בן אחד וחרש של דן? במציאות, בפרשה כתוב ששבט בנימין מנה רק 45,600 איש, לעומת שבט דן, שמבן אחד יצאו ממנו 64,400 צאצאים. כותב החפץ חיים: "מתחילה היה נראה שעל דן לקנא בבנימין... אבל מכאן יש ללמוד שמי שהקב"ה חפץ בו - יוכל להצליח מבן אחד יותר ממי שיש לו עשרה בנים, והוא הדין בנכסים וכו'" (חפץ חיים על התורה).

יכול להיות שההתחלה שלך היא טובה פחות מאחרים. חברות שלך התחתנו לפניך, העסק שלך מדשדש, בעוד של אחרים מצליח. קשה לך מאד בלימודים, בעוד שנראה שאצל אחרים הכל זורם. אבל עם התמדה, סבלנות וסייעתא דשמיא, הכל יכול להתהפך בסוף. חכו להמשך הסיפור. אך זכרו: אתם לא יכולים לעבור לפרק הבא בחייכם, אם אתם ממשיכים לקרוא כל הזמן את הפרק הקודם. שחררו את העבר, התמקדו בעשייה, וזכרו שהטוב ביותר עוד לפניכם.

"הזמן מבהיר את מה שהלב לא מצליח להבין ברגע."

כשהחברות הופכת למלכודת

שמי אבי, ואני בן 30. אם תראו אותי הולך ברחובות בני ברק, אולי תחשבו שאני עוד אברך מן המניין, אבל בתוכי אני נושא פצע שלעולם לא יגליד באמת. זה לא סיפור על אויבים, אלא על חברות עמוקה, ועל הרגע הנורא שבו האויב הכי גדול של החבר הכי טוב שלך - היה דווקא אתה.

הכל התחיל בימי הישיבה העליזים. היה לי חבר, יהודה שמו. יהודה היה הניגוד המוחלט שלי: הוא כבר עבד, בעוד אני שקעתי בעולמה של הגמרא, אבל הלב שלו תמיד דפק בקצב של בית המדרש. פעם בחודש, בלילות שישי, היינו נפגשים בבית הכנסת השכונתי. העולם בחוץ היה נעלם; היו רק אנחנו, הדפים הצהובים והניגון המוכר.

ואז הגיע השקט.

בסוף שבוע אחד, הטלפון של יהודה הפך לקופסה דוממת. "המנוי אינו זמין", אמרה לי המערכת שוב ושוב, כאילו היא מסתירה סוד אפל. חלף חודש, ואז הגיע הצלצול. הקול של יהודה היה שבור. "אבי, אני בכלא". שלוש מילים ששינו הכל. תאונת דרכים אחת, רגע של חוסר תשומת לב, וטרגדיה של גרימת מוות ברשלנות שהסתיימה בשלוש שנות מאסר.

יהודה היה "אסיר למופת". הוא השתקם, עמד בכל הכללים, ואחרי תקופה ארוכה של טלפונים קצובים ותנאים מגבילים, הוא התחיל לצאת לחופשות. בחופשה הראשונה ראיתי את האזיק האלקטרוני על הרגל שלו - תזכורת קרה למציאות שלו - אבל בראש הוא עדיין היה איתי, בקושיות ובתירוצים.

השיא הגיע לקראת חתונת אחותו. יהודה קיבל חופשה חלומית של 96 שעות. ארבעה ימים של אוויר, של משפחה, של חופה מרגשת שמחכה לו ביום חמישי. ביום רביעי בלילה, כשהוא כבר יממה וחצי בבית, הרגשתי אני, אבי ה"חכם", שהכל כבר מאחורינו. "יהודה, עזוב אותך מהקירות של הבית," אמרתי לו בטלפון בבטחון של מי שחושב שהוא חסין בפני העולם. "בוא נזרום לים. נביא גיטרה, נשב על החול, ננשום קצת חופש אמיתי."

יהודה נבהל. "אבי, השתגעת? אסור לי לצאת מבני ברק. אם שוטר עוצר אותי - זה נגמר." אבל אני? אני הייתי בשיא ה"בטחון העצמי המופרז". "נו באמת," גיחכתי, "למי יש זמן לחפש אותך? אני הנהג, הכל עליי. מקסימום יבדקו לי רישיונות וישחררו אותנו." לחצתי, שכנעתי, והוא - מתוך הרעב הנואש לקצת מרחב - נכנע. בשעה 22:30 הוא נכנס לרכב.

יצאנו מהעיר לכיוון הים. הריח של הים כבר היה באוויר, הגיטרה במושב האחורי, והלב רחב. ואז, האורות הכחולים. ניידת. שוטר מסמן לעצור. "ערב טוב שוטר, יש בעיה?" שאלתי בחיוך הממיס שלי. הוא לקח את הרישיונות, חזר לניידת, ושוב הופיע. "הכל תקין, נסיעה טובה," הוא אמר.

נשמתי לרווחה. הסתכלתי על יהודה כאומר: "ראית? אני יודע מה אני עושה."

אבל אז, השוטר חזר. הוא הכניס את הראש לחלון והביט ביהודה. השקט של יהודה, הלבן שהתפשט בפניו, כנראה צעקו חזק יותר מכל הסבר. "תעודה זהות, בבקשה."

יהודה גמגם. הוא היה שקוף. תוך דקות, השוטר חזר מהמסוף עם מבט אחר לגמרי. "אתה בהפרת תנאי מאסר."

צליל סגירת האזיקים על הידיים של יהודה מהדהד לי בראש עד היום. זה היה צליל של התרסקות. תוך חצי שעה הגיע רכב של שב"ס. הם לקחו אותו, וכל מה שהצלחתי למלמל היה "סליחה" חלושה שלא הגיעה לאף מקום.

למחרת היתה החתונה. האולם היה מלא, המוזיקה ניגנה, אבל יהודה לא היה שם. הוא לא זכה ללוות את אחותו לחופה. במקום זה, הוא ישב בתא סגור, בלי חופשות, בלי שיקום ובלי אמון. בגלל שעה אחת של "בילוי" בים - אני הרסתי לו הכל.

היום אני יודע: חברות אמיתית היא לא זו שזורמת איתך לכל שטות. לפעמים החבר הכי טוב הוא זה שעומד מולך עם "לא" מוחלט, זה ששומר עליך מפני עצמך. יהודה שילם את המחיר בכלא, ואני משלם אותו בכל פעם שאני רואה את קו החוף.

המסר שלי הוא, שהניצחון האמיתי הוא לא להשיג את מה שרוצים "עכשיו", אלא לדעת להמתין לזמן הנכון. עדיף לחכות חודשיים לחופש האמיתי, מאשר לחכות חמש דקות לניידת שתחזיר אותך לאחור. מי שיודע לחכות, מגלה שהשכר הוא חופש שאף אחד לא יכול לקחת ממנו.

חבר אמת הוא לא זה שזורם איתך לטעות, אלא זה שעומד מולך ושומר עליך מפני עצמך.

מתנה אמיתית ליקיריכם

הקדישו שם בעלון שכולו לימוד וזיכוי הרבים
כל התחזקות ולו מעט מקריאה בעלון **'יגל ליבי'**
תוסיף שפע וברכה להקדשה שלכם.

להקדשה התקשרו כעת >
03-8000-770

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

האיזון הדק במלאכת החינוך

בפרשתנו אנו מוצאים את השכר המיוחד שקיבל פינחס על מעשה הקנאות שלו והוא "הִנְנִי נֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שָׁלוֹם".

לכאורה, יש כאן סתירה פנימית, "הקנאות - והשלום" הם שני קטבים רחוקים. אולם, אם נתבונן בהעמקה ביסודות ה"חינוך", נראה כי דווקא בחיבור הזה טמון סוד ההצלחה של "מלמדי תינוקות" ושל הורים המבקשים להנחיל מסורת של דורות.

בישיבות נהוג להסביר כי "קנאות לכבוד ה'" אינה נובעת מכעס או מאופי סוער, אלא מתוך להט של קדושה ואכפתיות מחילול ה', ולכן כשפינחס רואה חילול ה', הוא אינו יכול לעמוד מן הצד.

במישור החינוכי, זהו יסוד היסודות. ילד חייב לראות אצל מחנכו ואצל הוריו "קנאות" לדברים שבקדושה. אם הילד יחוש כי לאביו או לרבו "לא אכפת" באמת אם התפלל בכוונה, או אם הקפיד על קלה כבחמורה, הרי שגם בלבו של הילד תשתרש אדישות. הקנאות של פינחס מלמדת אותנו שחינוך מתחיל בלהט פנימי. ללא אש בוערת של אהבת תורה ויראת שמים אצל המחנך, לא ניתן להדליק את נשמת המתחנך. כמאמר הידוע: "דברים היוצאים מן הלב - נכנסים אל הלב", ואם הלב אינו בוער, כיצד ידליק לבבות אחרים?

עם זאת, התורה מיד מעניקה לפינחס את "ברית השלום". ומפרש הנצי"ב (בספר העמק דבר במדבר כה, יב) שברכת השלום היה דרוש לפינחס כ"חיסון ומגן" מפני תופעות הלוואי של הקנאות. שמי שפועל במידת הדין ובקשיחות, עלול להפוך לאדם קשה וזועף.

ולכן בחינוך ילדים, הקנאות לעקרונות חייבת להיות עטופה ב"ברית שלום". אם המחנך נשאר רק בבחינת "רומח פינחס", הוא עלול לאבד את הקשר עם נפש הילד. ה"שלום" הוא היכולת להפריד בין המעשה הלא-ראוי שעשה הילד, לבין הילד עצמו. המחנך צריך להקרין לילד: "אני אכן קנאי למען התורה שלך, למען היראת שלך, להצלחה שלך, אבל הקשר בינינו הוא קשר של שלום ואהבה שאינו תלוי בדבר".

יהי רצון שנזכה להעמיד תלמידים וצאצאים המשלבים בקרבם את אש הקודש עם נועם המידות, כדרכו של פינחס שזכה לכהונת עולם מתוך שלום.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת > anafeam3@gmail.com

השיעורים הקבועים
של • הרב
יגאל כהן

מוזמנים לשיעורי
אמונה והלכה מפי
הרב יגאל כהן
במדרשת 'פסגות'

ימי ראשון ורביעי
19:30
רח' גליס 37, פ"ת

לבירורים:
058-77-36-36-3
03-8000-770

לחיות באמונה

הרבנית מיטל דאודי
מרצה וסופרת

פסק זמן לנפש

רוצה זמן פשוט לנשום? זה מותר! זה מצוין! אם הנפש שלי זקוקה לזה, אני חייבת לעשות את זה! ללכת אפילו לשיחות ייעוץ/טיפול אצל מטפלת מקצועית אם יש צורך! מה שצריך כדי שהנפש שלי תהיה ותרגיש בריאה.

יש הרבה דברים שאפשר לעשות בפסק זמן הזה שאני לוקחת לעצמי... אך הדבר הכי חשוב שעליי לזכור לשלב בזמן הזה זה זמן להתבודדות... רק אני ובורא עולם! לפרוק את כל מה שמעיק עליי, לשתף אותו במה שאני עוברת, להודות לו על מה שיש לי, לבקש ממנו את מה שחסר לי וגם לעשות חשבון נפש, לבדוק מה עליי לשפר בעצמי, על מה עליי לעבוד, כמו שיש רשימת מטלות לבית, כמו שיש רשימת מטלות לעבודה, כך יש גם רשימת מטלות לעצמי... תמיד יש על מה לעבוד!

מותר ורצוי שאעשה מדי פעם פסק זמן, לעצור כדי לנשום, אך לא לעצור מתוך שיברון! לעצור כדי להודות, לעצור כדי להתמלא, לעצור כדי לזכור שלא תמיד יש לי זמן לעצור מרוב שחיי מלאים כ"כ... אז תודה על זה! לא לקחת פסק זמן מתוך: "אני לא יכולה יותר!" אלא לקחת פסק זמן מתוך: "וואו, תודה על כל העשייה! חייבת רגע לעצור כדי לקבל כח להמשיך!". ככל שתהיה לי יותר הודיה על הקיים וארגיש תחושת שליחות במעשיי ותפקידיי הרבים, כך ארגיש פחות צורך בפסק זמן... כי העשייה שלי תמלא אותי ממילא.

שמעתי סיפור נפלא על מורה שרצה להמחיש לתלמידים שלו את החשיבות של ניהול הזמן בצורה נכונה וזהו שיעור גדול גם עבורנו.

המורה לקח צנצנת זכוכית גדולה ומילא אותה באבנים גדולות עד שלא היה ניתן יותר להכניס עוד אבנים כאלה.

הוא שאל את תלמידיו: "מה דעתכם, האם הצנצנת מלאה?".

כולם ענו בחיוב.

המורה לקח אבנים קטנות יותר ושם אותן בצנצנת, האבנים הקטנות נפלו בין החריצים של האבנים הגדולות ומילאו את הצנצנת עוד יותר.

"נו", שאל אותם, "עכשיו הצנצנת מלאה?"

"כן, עכשיו היא ודאי מלאה!" ענו לו התלמידים.

המורה לקח חול ים, שפך אותו לתוך הצנצנת והחול התפזר בין האבנים.

"מה אתם אומרים? עכשיו הצנצנת מלאה?"

"כן, המורה! עכשיו זה בטוח, היא מלאה לגמרי!".

מכאן אנחנו לומדים דבר גדול מאוד:

האבנים הגדולות מסמלות את הדברים החשובים והעיקריים בחיים: המשפחה, הרוחניות, הבריאות שלנו...

האבנים הקטנות יותר מסמלות דברים חשובים פחות: עבודה, רכב, כסף... זה חשוב, אך לא העיקר.

החול מייצג את כל שאר הדברים שיש לאדם בחייו, דברים חסרי משמעות מיוחדת.

מה היה קורה אילו היינו ממלאים את הצנצנת קודם כל בחול - בדברים חסרי משמעות מיוחדת? אזי לא היה לי מקום לאבנים הגדולות אשר מייצגות את הדברים החשובים וגם לא היה מקום לאבנים הקטנות אשר מייצגות את הדברים הפחות חשובים... שימו לב כיצד אתן ממלאות נכון את הזמן שלכן ומכניסות ללו"ז קודם כל את הדברים החשובים באמת: הרוחניות, הזוגיות, המשפחה, הילדים - אחרי זה את כל השאר.

אחרי שהצנצנת מלאה לגמרי באבנים גדולות, באבנים קטנות ובחול, יש דבר אחד נוסף שאפשר להוסיף פנימה... מהו?

מים!

חז"ל לימדו אותנו שאין מים אלא תורה, לרוחניות תמיד יש מקום! גם אם סדר היום שלך עמוס מאוד, גם אם בקושי יש זמן לנשום - תמצאי עשר דקות, תמצאי חצי שעה - תכניסי מים לצנצנת - תכניסי תורה לחיים שלך. זה כמו מים קרים לנפש עייפה. לא תאמיני כמה כח תקבלי מהחיבור המופלא הזה לדבר המרגש הזה שמחייה לי את הלב.

בבקשה, אל תתני ליצר הרע להגיד לך: "את רגילה להיות בחוסר מעש ואת גם אוהבת את זה! זה לא בשבילך כל העשייה הזאת... כל החיים שלך התנהלת ככה, עכשיו לשנות? לא כדאי לך... גם לא בטוח שאת יכולה... וחוץ מזה, מה רע בלנוח חצי יום או כל הערב מול המסך?", אל תפלי לתחבולה הזאת. לנצל את הזמן לעשייה מבורכת ישנה לך את החיים ואת תחושת הסיפוק מהם... תנסי ותראי!

ותמיד תזכרי, אין זמן אחר להיות מאושרת - היום זה היום!

אז מה את אורזת במזוודה שלך היום....?

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

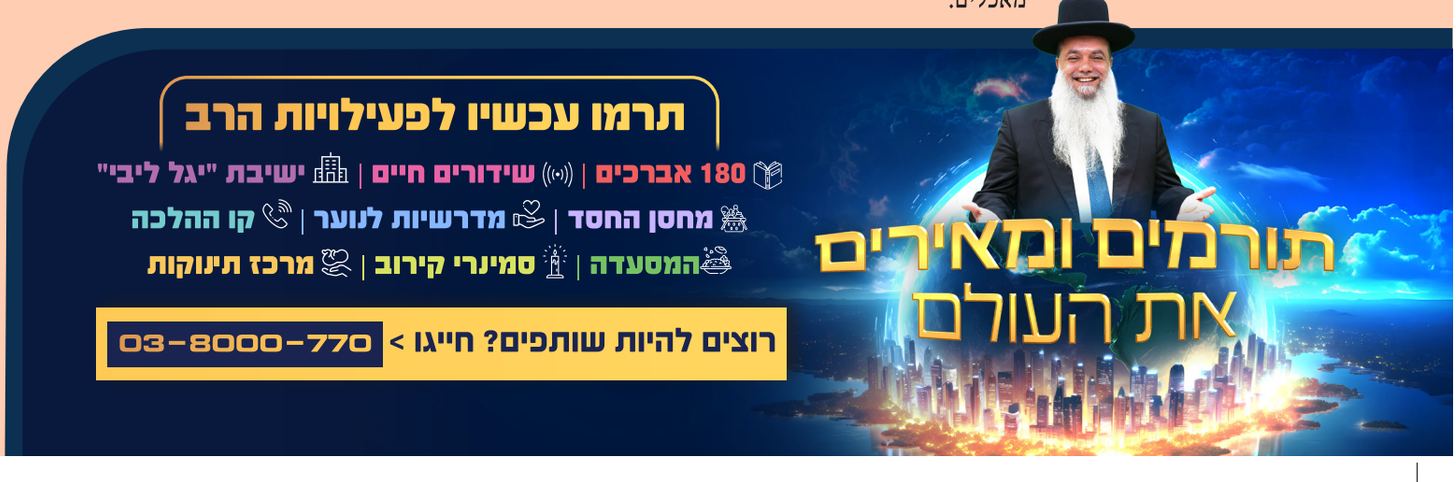
האם מותר לחמם מאכל על האש בשבת?

גם כאשר המאכל מבושל ויבש לגמרי, מכל מקום אסור לחממו על גבי אש גלויה. אלא מותר לחממו רק על אש מכוסה, כגון פלאטה ייעודית לשבת או טס מתכת שמונח על הכיריים.

הטעם לאיסור זה כיון שאף שאינה מבשלת בשבת, אלא רק מחממת, מכל מקום הדבר נראה כבישול, ואנשים עלולים לבוא לידי טעות, ולחשוב שמותר לבשל בשבת, ולכן לא התירו אלא בפלאטה וכדומה שאין דרך לבשל בה, אלא מיועדת רק לחימום מאכלים.

האם מותר ללכת לים או לבריכה בימים אלו?

מעיקר הדין מותר ללכת לים או לבריכה ובתנאי שאין שם חשש סכנה כגון שיש מציל וכדומה, [וכמובן שאין שם חשש סכנה רוחנית חלילה כגון שהים או הבריכה פרוצים בערבוביה וללא הפרדה שזה איסור חמור מאוד בכל השנה, שמסלקת השכינה והקדושה מישראל ומטמטם את הלב ואת המח].

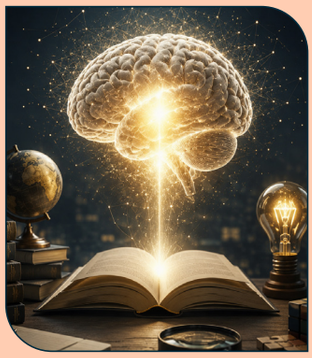
לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

אוספים יקרים

כל אחד מאיתנו הוא אוסף. אוסף של נקודות רגישות. אוסף של מצבים ועדויות שחווינו בחיים. במהלך החיים כל ההרמוניה והדו-שיח המתבקש ביומיום, לוחצים על נקודות שונות באוסף האישי שלנו, כל פעם לוחצים על נקודה אחרת, והיא מפעילה איתה את כל המטען הרגשי הטמון מאחוריה.

וזה מתחיל מקטנות, מאיפה למד התינוק הקטן שנולד שבשביל לאכול הוא צריך לבכות? למה הוא לא פשוט מרים את יד ימין ומקבל אוכל? הוא הבין את זה כי הוא ניסה את זה, הוא בכה וקיבל אוכל ועוד פעם בכה וקיבל אוכל, נחרט לו בתת מודע שכך מבקשים אוכל...

וגם בשנים שלאחר מכן, כל חוויה ורושם שחווינו 'שרטה' אותנו והשאירה רושם בתת מודע, ויצרה נקודה מסוימת

שכשלוחצים עליה בעתיד היא מפעילה את הרושם הישן, את הדעות הקדומות שקשורות לאותו נושא בכמעט אוטומט.

כך נסביר זאת שיש אנשים שנפגעים ממשהו מסוים, ואחרים לא יצליחו להבין מה פוגע בכלל. כל אחד רגיש בתחומו שלו, כל אחד הוא עולם אחר, ויש לו את הרגישויות המובנות שנוצרו ככל הנראה ממשהו שחווה בעבר, וכך הוא פועל עד היום.

כל אחת יכולה לבדוק את הנושא הזה בכל סוגי התקשורת שעוטפים אותה ביומיום. מול הילדים, שאת עונה לילד אחד בצורה עדינה ולילדה השנייה בעצבים רק שהיא מתחילה לדבר... מדוע? תחקרי את זה, למה לאחת יש לך יותר סבלנות והשני חוטף עצבים ללא הרף?! מספיק שמשהו בטונים של אותה ילדה מזכיר לך משהו, או מעורר איזושהי נקודה שיושבת על מקום רגיש שגורמת לך להגיב כמו ילד קטן שלקחו לו את הבימבה. כך גם בזוגיות, יש מילים שבעלך אומר לך והן מקפיצות אצלך את כל הנרווים, בלי להבין למה.

אז מה עושים? קודם כל מודעות. ואחר כך, להשליט את השכל. לנסות לחשוב ולדעת מאיפה התגובות שלי נובעות, אז אהיה יותר בשליטה על ההתנהגות לסביבה, וכך אני יוצרת סיטואציות חדשות שיניבו דברים טובים יותר, מעגל חדש של אוסף נקודות חיוביות ומאירות יותר. בהצלחה.

תאיר ארץ
מזכת הרבים
תאיר גולן

כחו של הרהור

תארי לעצמך רגע של תהום. לא מטפורי, אלא תהום אמיתית שנפערת מתחת לרגלייך. את נמצאת בעיצומה של טעות גדולה, נסחפת אחרי זרם שגוי ומרגישה שאין דרך חזרה. זה בדיוק מה שקרה לבני קרח. הם היו שם, בלב המחלוקת הנוראה ואולי המפורסמת ביותר בתורה, בין אבא שלהם ועדתו כלפי משה רבנו, צועדים בנתיב של הרס עצמי! אבל באותו רגע קריטי, קרה משהו בתוכם: "ובני קרח לא מתו" (פרשת פנחס חומש במדבר פרק כ"ו פסוק י"א)- רש"י מסביר לנו את הסוד, שבשעת המחלוקת בני קרח הרהרו בתשובה בלבם, ולכן לא ירדו שאולה עם שאר בני משפחתם. תגידי את, כמה פעמים הרגשת שהחמצת את ההזדמנות? אולי זה היה ויכח בו "ברחו" לך מילים מהפה בלי שליטה... אבל הסיפור על בני קרח מלמד אותנו שגם כשנראה שכלפי חוץ הכל אבוד, הלב שלך נשאר ברשותך, ואיתו האופציה לעשות תשובה! ואפילו שתהרהרי

בה בלב, גם בזה הקב"ה חפץ- "רחמנא ליבא בעי", הקדוש ברוך הוא רוצה את הלב! נלמד מכך כמה גדול כח התשובה! אפילו אותם אנשים שיזמו את המחלוקת והחטיאו את העם, זכו בזכות אותו הרהור תשובה להינצל בנס ולהישאר בחיים! בני קרח לא רק ניצלו מהבליעה באדמה, אלא הגיעו למעלה גדולה וזכו שיצא מהם שמואל הנביא ואפילו בספר תהילים מופיעים המזמורים שאמרו בני קרח! ודאי שכל אחת, יהיו חטאיה גדולים ככל שיהיו, ברגע שאת בוחרת, ואפילו במחשבה קטנה, ברגע של הרהור תשובה וקבלה להיות טובה יותר, את לא אותה אחת שהיתה לפני רגע! אומר לנו רבי יוסף יצחק שניאורסון: "התשובה היא תיקון וסידור ההווה, חרטה על העבר, קבלה טובה על להבא. כאשר ההווה מסודר כראוי, ניתן למלאות את החסר או את הלא טוב של העבר, ולעשות גשרים וסייגים לגבי העתיד"... תמיד תזכרי את בני קרח, זכרי שאין תהום עמוקה מדי שהרהור תשובה לא יכול להציל. תמיד, אבל תמיד, יש לך מקום גבוה במבצר של הקדוש ברוך הוא!

שבת שלום!

הגיע חגים מלאים
150 שיעורים נבחרים של הרב יגאל כהן
עכשיו > בדיסק און קי
מלאים בהגשמה עצמית • מוטיבציה
טיפול בדיכאון וחרדות • זוגיות טובה
לפרטים > 03-8000-770

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון
מרצה ומטפל זוגי

האם שקט הוא באמת שלום?

"הכל בסדר בינינו, אנחנו כמעט לא רבים". אמר לי אוהד בטון כמעט מתנצל בחדר הייעוץ. לכאורה, זהו חלומו של כל זוג, אך מבט עמוק יותר חשף מציאות מורכבת: השקט בביתם לא היה שקט של הרמוניה, אלא שקט של "נסיגה רגשית". הם הפסיקו לריב כי הם פשוט הפסיקו לנסות להתחבר. הניסיון לשמור על "שקט תעשייתי" בכל מחיר יצר ביניהם חומה שקופה, שבה כל אחד חי בתוך הבועה שלו מבלי להסתכן בחיכוך הכרוך במפגש אמיתי. השתיקה הזו אינה מרפאת, אלא מחריפה את תחושת הבדידות בתוך ה"ביחד" .

בפרשת פינחס, הקב"ה מעניק לפינחס שכר מפתיע ומיוחד: "הִנְנִי נֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שָׁלוֹם". זהו פסוק מעורר תהייה - פינחס קיבל את ברית השלום דווקא לאחר רגע של קנאות עזה וסערה גדולה. מכאן אנו למדים יסוד אדיר לבניית הבית: שלום אמיתי אינו היעדר מלחמה, אלא ברית שנכרתת דווקא בתוך ומתוך ההתמודדות. השלום של פינחס אינו השקט שאחרי הסערה, אלא הבהירות והחיבור שנוצרים כאשר בני הזוג אינם מפחדים לגעת בנקודות הכואבות והבוערות ביותר של הקשר שלהם.

בעולם הטיפול, אנו מבחינים בין "שלום של פשרה" לבין "שלום של ברית". שלום של פשרה הוא מצב שבו אנו מוותרים על הצרכים והאמת שלנו רק כדי לא להרגיז את הצד השני, מה שמוביל בסופו של דבר לצבירת כעסים מתחת לפני השטח. לעומת זאת, שלום של ברית מבוסס על היכולת לנהל קונפליקט בצורה בונה ומחברת. מחקרים מראים שזוגות שנמנעים מוויכחים לחלוטין נמצאים לעיתים בסיכון גבוה יותר לניכור, כיוון שהם מוותרים על ההזדמנות לצמוח מתוך השוני שביניהם. השלום אינו מטרה טכנית של שקט, אלא התוצאה של כנות ונוכחות.

אוהד ורעייתו החלו להבין שהשתיקה שלהם היא למעשה "שתיקה של ניתוק" המונעת מהם להגיע להבנה עמוקה. עודדתי אותם להפסיק לפחד מהחיכוך ומהצפת הרגשות. "עדיף ויכח סוער שמוביל להבנה ולתיקון, מאשר שקט קר שמוביל לריחוק", הסברתי להם. כאשר הם החלו להציף את הדברים שהעיקו עליהם באמת, הסערה אכן הגיעה, אך בעקבותיה הגיעה לראשונה מזה שנים גם תחושה של קירבה אמיתית ורעננה. הם גילו שרק כאשר הם מוכנים "להילחם" יחד למען הקשר שלהם, הם זוכים לכרות ברית של שלום אמת.

הפרשה מלמדת אותנו ששלום הוא תהליך אקטיבי של "רדיפה" ועבודה מתמדת. הוא דורש מאיתנו את האומץ להיות דוממים ונוכחים בכאב של השני מבלי למהר להשתיק אותו. כאשר אנו בוחרים ב"ברית שלום", אנו מבינים שהחיכוך אינו בהכרח דבר רע, אלא לעיתים הוא הדרך היחידה להסיר את המחיצות שצברנו. דווקא במקום שבו הלבבות מעזים להיפגש בכנות, ללא פילטרים של פחד, שם שורה השכינה ומתגלה השלום שאינו תלוי בדבר.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

הטיסה שחיננכה

סיפר הרה"צ רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א על משפחה של אנשי עסקים מחו"ל שהאב היה בעל המפעלים, ואחד מבניו נכנס לעסקים ונתמנה למנהל בכיר באחד המקומות.

ביום מן הימים נקרתה בפניהם הזדמנות פז לרכוש עסק ענק ומרויח במדינה רחוקה, הבן - הבחור שכאמור שימש כמנהל, מיהר להזמין בבהילות טיסה ישירה בכדי לנהל את המו"מ שיוביל לסגירת העיסקה. אץ רץ לביתו וארגן את התיק במהירות.

פריט אחד שכח הבחור - הטלית. ידוע שמנהג של כמה מיוצאי אשכנז שגם בחורים שמים טלית, והם היו מאותם שנוהגים שכן, אלא שהבחור לקח את התפילין ושכח את הטלית.

האב העשיר שזיהה את הטלית ששכח בנו, לא חשב פעמיים, הוא הזמין טיסה לאותה מדינה, וכעבור שעה קלה היה כבר במטוס, שבע שעות טיסה עברו עליו, ועוד כמה שעות נסיעה עד שהגיע למקום שבו התנהל המשא ומתן.

הוא מגיע אל חדר הישיבות, נוקש בדלת, וכשזו נפתחת - כולם נעמדו כמסומרים למקומם, המומים ומופתעים. הנה העשיר הגדול התייצב גם הוא. הבן - המנהל נבהל מה קרה לאבא או למשפחה.

האב קרא לבנו החוצה, הבן התקיפו בשאלות, האב בחיוך שובה לב, אמר לו אין לך מה לדאוג הכל בסדר. פשוט שכחת דבר חשוב ובאתי להביא לך אותו...

הבן תמה ושאל מה שכחתי...

האב לא השיב רק פתח שקית ושלף ממנה את הטלית. שכחת אז הבאתי לך.

מה? נזעק הבן. בגלל הטלית? וכי מה יקרה אם יום אחד לא אשים טלית כמו שאר בני אשכנז, ובפרט שזה רק מנהג, ולמה טסת עד לכאן, היית מתקשר ואני הייתי קונה טלית, הרי במחיר של הכרטיס טיסה הייתי קונה מאה טליתות.

השיב האב אדרבה היא הסיבה שלשמה באתי להראות לך כמה חשוב לי לשמר את המנהג, ושלא תבוא לזלזל בזה כלל. להראות לך שחשוב לי יותר מזמן של שעות רבות ויותר מכסף שתשמור על מנהג.

הבן - המנהל סיפר לגה"צ רבי גמליאל רבינוביץ דע לך שזה נתן לי מהפך ולימד אותי רבות בדקדוק ההלכה.

לא נרבה במילים: דוגמא אישית!

טַעֲמֵי • הַמִּקְרָא

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

חומר פגם המקלל (חלק ב')

בשבוע שעבר למדנו על מה שפוגם המקלל בנפש שלו לפי הדעה שאין בקללה ממש ואין מה לחוש ממנה, והשבוע נלמד לפי הדעה השנייה שטוענת שיש בקללה ממש, (ספר החינוך מצוה רלא) וההסבר בזה, שה' יתברך בתורתו הקדושה, מנע אותנו מלגרום צער ונזק לחברנו, לא רק ע"י מעשה, אלא גם ע"י דיבור, והעניין הוא שבגלל שפיו של האדם, הכח המדבר הוא החלק אלו-ה ממעל, כמו שמבאר האונקלוס: "ויפח באפיו נשמת חיים"- היינו כח הדיבור, וכח זה כל כך חזק עד שהוא משפיע גם מחוץ לאדם עצמו, דהיינו על אנשים אחרים ונכסיהם, והכלל הוא שכמה שנפשו של אדם יותר מקודשת, ויותר דבוקה בה' יתברך, כך היא משפיעה, ודבריה מתקיימים, וכאן המקום להבין ולהפנים את מעלתו האדירה של האדם, כידוע שחייו של האדם מתנהלים, כפי הערך שיש לו על עצמו, וכאשר יפנים, כמה הקב"ה פירגן לו, וסומך עליו ומאמין בו, עד שנתן לו פה ונפש שמשפיעות על העולם כולו, אין ספק, שיחווה תחושת רוממות גדולה מאוד, וכאשר מקפיד האדם כל הזמן לשמור קדושת פיו, מחמת העוצמה שלו, זו תזכורת קבועה יום יום, שעל ידה מבין אדם את מעלתו ומעלת דיבורו, וכל חייו מתנהלים ברוממות וערך עצמי מכובד, ואינו מנבל פיו המקודש, אלא להיפך שופך ברכות ומילים טובות, ומאמין בהם, שהרי אמרו חז"ל שאל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניך, וככל שיקדש פיו וישתמש בו לטובה ככה דבריו עושים רושם ומשפיעים על סובביו.

וזאת ועוד שכלל בידינו שעוף השמים מוליך את הקול, ולכן גם כשאדם מקלל לחברו ואין חברו שומע סוף הדברים שיגיעו לאוזניו, ואז נגרמים סכסוכים ומריבות שאי אפשר לדעת כיצד יגמרו, ויוצרים הרבה חוסר נעימות וצער, לכן נקפיד תמיד להשתמש בפינו לטובה ולא לרעה וכך נקנה רוממות לעצמנו ונוציא מעצמנו כעס ונקמנות, ונצליח בחברה ובחיי המשפחה, ולא שווה להפסיד כל זה בעבור קללות וניבול פינו הקדוש.

לו הייתי רוטשילד

בכל שבוע אני משתדל לבקש מבורא עולם סייעתא דשמיא בכתיבת המאמר, כדי שהקוראים יקבלו תוכן שבאמת יגרום לשינוי - ולו במעט - בהתבוננות ובתפיסת החיים. ובאמת, בכל פעם שאני מתיישב מול המקלדת, אני מרגיש שהקב"ה בכבודו ובעצמו בוחר עבורי את המילים - מה לכתוב, ובעיקר מה לא.

גם כעת, כאשר שורות אלו נכתבות מעבר לים, בעיר לרנקה שבקרפיסין, לאחר שמחת בר מצווה מיוחדת שאליה הוזמנתי, שמעתי דברים מיוחדים מפי רבה הראשי של קפריסין, ידידי היקר הרב זאב רסקין שליט"א- הרב נעמד בבית הכנסת ושאל את המשתתפים את השאלה הבאה: "אני מבקש מכולם להשלים את המשפט: 'לו הייתי... הייתי האדם המאושר בתבל.'."

המשתתפים שמעו את השאלה, ולהפתעתי כולם ענו בזה אחר זה. האחד ענה כמובן את ההמשך המוכר: "לו הייתי רוטשילד..." השני "הסתפק" במציאת זיווגו לאחר שנים ארוכות של המתנה. אחרים הזכירו את מצב בריאותם וייחלו לרפואה שלמה. גם מעזרת הנשים התשובה לא איחרה לבוא, ואשה מבוגרת קמה ואמרה: "אם רק היו לי נכדים - אוי, כמה שהחיים שלי היו מאושרים..." לכאורה, כולם באמת צודקים. אם נעניק לחולה רפואה, לרווק זיווג, לאדם המסובך כלכלית שפע של פרנסה, ולסבתא הקשישה נכדים - לכאורה הם יהפכו לאנשים המאושרים בתבל.

אך כאן נשאלת השאלה הגדולה: הרי ישנם אנשים באותו גיל, שחיים חיים בריאים, עם פרנסה טובה, ילדים ונכדים - ובכל זאת עדיין לא הגיעו לנקודת האושר. אם כך, כיצד יתכן שאנשים בטוחים שהשגת יעד מסוים היא זו שתעניק להם את האושר? הסביר להם הרב בצורה מדויקת: בטבע האדם לסמן את מה שאין לו.

ורק פעמים בודדות - במקרה הטוב - עוצר האדם ומתפעל מהדברים שכבר קיימים אצלו. רוב חייו של האדם עסוקים בניסיון להשיג את מה שיש לחברו וחסר אצלו. ומשום כך הוא מחליט בקלות שברגע שיתמלא חסרונו - הוא יהפוך לאדם המאושר בתבל.

אך האמת היא שהאושר נמצא ממש אצלנו בכיס, אם רק נרצה להעריך את מה שכבר יש לנו.

שהרי אותו אדם בעל עשרה ילדים, שנמצא במצב כלכלי קשה וחושב שאם רק היה רוטשילד היה שמח - אינו מודע לכך שחברו העשיר חי חיים מלאי ציפייה וכאב, רק כדי לזכות לחבוק ילד משלו.

הוא מוכן לוותר על כל עושרו בשביל להשיג את מה שיש לחברו השרוי בחובות.

לכן, קורא יקר, אם גם אתה נמצא במרדף אחר אושר אמיתי - קח דף ועט, ותתחיל לרשום כמה מתנות יש לך בחיים.

יתכן מאוד שתגלה שהאושר, שאותו חיפשת רחוק כל כך - היה קרוב אליך כל הזמן.

שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל >
karovrachok1@gmail.com

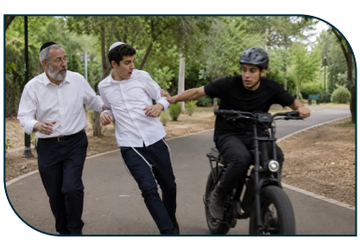

לשחרר את הכעס

סבא עמרם טייל בנחת עם נכדו יואב לאורך השביל המטופח בפארק. הוא כל כך אהב את הרגעים האלה, שתמיד היה אומר: "הנכדים הם הפיצוי של אלוקים על הזקנה".

הם נשמו את האוויר הצלול ופטפטו להנאתם, ולפתע נקטעה שלוותם באחת. זמזום חשמלי מהיר וטורדני נשמע מאחוריהם, ולפתע - נער על אופניים חשמליים טס בפראות וחתך אותם בפראות, משפשף את כתפו של יואב.

במקום לעצור ולהתנצל, הרוכב בלם בחריקה צורמת, סובב את ראשו וסינן בזלזול בוטה: "תפתחו את העיניים שלכם! השביל הזה לא של אבא שלכם!".

יואב קפא במקומו. דמו רתח וגל של חום הציף את פניו. אגרופיו נקפצו מאליהם והוא חיפש בראשו את המילים העוקצניות ביותר כדי להעמיד את החצוף הזה במקומו. הכעס בער בו, מלווה בתחושה עזה וצורבת של חוסר צדק. אבל אז הוא עצר והבחין בסבא.

סבא עמרם כלל לא התרגש. הוא נשם עמוקות, ואפילו התכופף להרים את הכובע שעף מראשו של רוכב.

"קח", אמר סבא בפנים מאירות, "שתהיה לך נסיעה טובה, ולהבא תשתדל לשים לב לאנשים שבדרך".

הרוכב חטף את הכובע בלי לומר מילה ונעלם בעיקול השביל.

הם המשיכו לצעוד, אבל הסערה בקרבו של יואב סירבה לשכוך. הוא שחזר את העלבון שוב ושוב, וניהל עם הרוכב וויכחים סוערים בדמיונו. אגרופיו נקמצו בחוזקה ממש כבמציאות.

שעות חלפו, וכשישבו יחד בביתו של סבא, הלחץ פשוט פקע.

"סבא, אני לא מבין!", התפרץ יואב בתסכול, "למה שתקת לו? הוא כמעט דרס אותנו, זלזל בנו, ואתה עוד עזרת לו! אני רותח רק מלהיזכר בו! עוד רגע והייתי...".

סבא ליטף את סנטרו ואמר ברוך: "יואבי, הרוכב הזה חלף בחיינו כמה שניות בודדות. אני השארתי אותו שם, על השביל. אבל אתה... אתה עדיין סוחב אותו על הגב שלך כבר כבר שעות...".

נקודה למחשבה: בחיים אנחנו פוגשים לא פעם אנשים פוגעניים וסיטואציות מקוממות. הבחירה אם לסחוב את המשא המעיק ולטחון אותו שוב ושוב - נמצאת אך ורק בידיים שלנו! על פי רוב, הגבורה האמיתית אינה "להחזיר מלחמה", אלא פשוט לשחרר את הפגיעה, ולהמשיך הלאה בלב נקי ומשוחרר מכעסים וטינה.

יגל לנוער

אמונה במבט

הרב גבע בן ששון
ראש מדרשיית
'גבעות עולם' בהוד השרון

הוא תמיד שמח

השבוע הגיע אליי תלמיד לשיעור ושאל אותי שאלה מעניינת. הוא אמר לי: "הרב, יש מישהו שאני מכיר טוב. הוא לא עשיר, לא איזה יופי מיוחד, ואין לו משהו חריג. אבל איכשהו כולם אוהבים אותו. בכל מקום הוא אהוב. השבוע ישבנו במסעדה וכולם היו סביבו. אני באמת רוצה להבין - מה יש בו?"

אמרתי לו שאני מכיר את אותו אדם מצוין. במקום לענות מיד, שאלתי אותו שאלה בחזרה: "פעם ראית אותו עצוב"?

הוא חשב רגע ואמר: "האמת? בחיים לא ראיתי אותו עצוב או בצער. תמיד הוא מגיע עם אנרגיה טובה, שמח, מחייך, מדבר יפה עם כולם. אף פעם לא ראיתי אותו כבוי או ממורמר".

אמרתי לו: "זה בדיוק הסוד שלו. הכח שלו הוא השמחה שלו". אנשים נמשכים לשמחה. אדם שמח מכניס אור לכל מקום שהוא מגיע אליו.

גם בבית זה עובד כך. יש אדם שחוזר הביתה עצבני, מתלונן, מעיר על כל דבר קטן. הוא יוצר אווירה קשה סביבו. אבל אדם שנכנס הביתה עם חיוך, מחמיא לאשתו, שמח בילדים ובחיים - מביא איתו ברכה.

השמחה משנה את כל ההרגשה בבית, בזוגיות, בעבודה ובחיים בכלל. כשאדם שמח, אנשים רוצים להיות לידו. הוא מושך אהבה, הערכה ושפע. גם ברוחניות יש לזה כח גדול. כשאדם עובד את ה' מתוך שמחה, הוא מחליש את היצר הרע שרוצה להפיל אותו לעצבות. עצבות מחלישה את האדם, אבל שמחה נותנת כח להתמודד. לכן אדם צריך לבחור בשמחה גם כשקשה לו. גם כשהחיים לא מושלמים.

בסוף, כל הברכה והחיות בחיים מגיעות מהמקום הזה. כשאדם שמח באמת, הוא משנה לא רק את עצמו, אלא גם את כל מי שנמצא סביבו ומאיר להם את היום והלב תמיד.

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

תשועה ברב יועץ

שאלה: כבוד הרב, אני לומד במדרשה ומאוד נהנה ללמוד גמרא עם האברך שלי. לאחרונה, תוך כדי שיחה על החיים, הבנתי ממנו שהוא לא עשה צבא. זה ממש הוריד לי ממנו. התחנכתי בבית על פטריוטיות והכרת הטוב למדינה, כל האחים והמשפחה המורחבת שלי משרתים בתפקידים חשובים, ואני בעצמי רגע לפני גיוס. עכשיו האברך ממש הוריד לי את המצב רוח ללמוד. אשמח שהרב יעזור לי לעשות סדר בראש.

תשובה: שאלה חשובה מאוד... אשריך חביבי ואהובי שזכית לשבת וללמוד את התורה הקדושה מדי ערב. שאלתך לא פשוטה בכלל ואפילו מסובכת מאוד, אבל לפעמים צריך לשים את הדברים על השולחן.

האווירה שיש היום במדינתנו הקטנה עכורה מאוד סביב הציבור החרדי. המציאות של "יראי חטא ימאסו" מתקיימת לצערי ממש בתקופתנו, וזה לא קורה פתאום או במקרה. לפני כמה שנים זכיתי להשתתף בוועידה מיוחדת ומצומצמת של גדולי ישראל ומזכי הרבים. והציגו בפנינו נתונים מזעזעים שאין כאן המקום לפרטם, אך השורה התחתונה ברורה: ישנם גופים גדולים ועשירים מאוד ששופכים בישראל מאות מיליוני דולרים מדי שנה במטרה אחת: "למוסס ולפרק את היהדות שלנו מבפנים." האם ידעת שאברכי כולל אינם יכולים מזה כשנה להיבחן לרבנות? התירוץ הרשמי הוא הרצון להתיר מבחנים לנשים, דבר שהרבנות מתנגדת לו.

וכאן נשאלת השאלת: מה קרה שפתאום אכפת לבג"ץ שנשים יהיו תלמידות חכמות?... הרי אותן מערכות מנסות בעל כורחן לפרק את עולם התורה, אז למה פתאום הן מנסות לבנות עולם תורה חדש של נשים?

התשובה פשוטה: יש כאן תוכנית שטנית וזדונית לפירוק עולם התורה, והעותרים לבג"ץ זוכים למימוני עתק בדיוק בשביל המטרה הזו.

אותו הסיפור בדיוק קורה סביב סוגיית הצבא: המדינה לא באמת צריכה את החרדים בצבא! ותבדוק אותי: ישנם עשרות אלפי משתמטים חילונים, שמאלנים ובני קיבוצים כאלו ואחרים! למה אף אחד לא מדבר עליהם? מכיוון שארגונים כמו "הקרן החדשה לישראל", שכל מטרתם היא פירוק עולם התורה, מממנים את האג'נדה הזו בכ-30 מיליון דולר בשנה.

העובדה שמפריעה לך העובדה שהאברך לא שירת בצבא (מבלי להיכנס בכלל לשאלה העקרונית האם צריך או לא), נובעת אך ורק מכך שרעשי הרקע סביבך הם מגמתיים ומכוערים, ולצערי הם חדרו לך לעורקים מבלי שתשים לב. המטרה שלהם היא אחת: לפלג בינינו ולעקור אותנו מתוך עצמנו.

לסיכום: האברך שיושב לצידך הוא קודש קודשים! הוא (או שכמותו), מל אותך כשהיית בן שמונה ימים. הוא לימד אותך לבר המצווה. הוא יחתן אותך, והוא גם זה שיקבור אותך... לא יאיר לפיד, לא בנט ולא שאר מלאכי חבלה - יעמדו שם בשבילך ברגעים הללו... תתנתק מהקמפיינים שבחוץ, ותהנה מהמתנה הנפלאה שבורא עולם מעניק לך מדי ערב בבית המדרש.

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא > anafeam3@gmail.com

מנהיגות לשם שמים

שבת שלום ומבורך, אחים יקרים ואהובים!

בפרק ב, משנה ב נאמר: "וְכָל הָעֲמֵלִים עִם הַצִּבּוּר, יִהְיוּ עֲמֵלִים עִמָּהֶם לְשֵׁם שָׁמַיִם, שֶׁזְּכוּת אֲבוֹתָם מְסַיַּעְתָּן וְצִדְקָתָם עוֹמֶדֶת לָעַד."

מה המשמעות של הדברים האלה? המשנה מלמדת אותנו שיעור חשוב על מנהיגות אמיתית: אם זכינו להיות מנהיגים - בין אם בעבודה, בבית הספר, במשפחה או בקהילה - עלינו להוביל את האנשים סביבנו לשם שמים, מתוך כוונה טובה ויושר.

כשאדם פועל לשם שמים, הוא לא רק משרת את האחרים, אלא גם מביא ברכה והצלחה לעצמו. ההישגים שלנו אינם רק בזכותנו, אלא בזכות ה' שמלווה אותנו ובזכות זכות האבות.

לכן, מנהיגות אמיתית היא לא רק כח או מעמד, אלא אחריות, נתינה והכוונה נכונה. כשהאדם מבין שכל מה שהוא עושה - קטן כגדול - יכול להיות לשם שמים, הוא פועל בדרך שמביאה השפעה חיובית על כולם.

לסיכום, כדאי לנו לשאול את עצמנו: איך אני יכול להיות מנהיג טוב יותר סביבי? איך אני יכול לשים את כוונתי לשם שמים בכל מעשה? כך נזכה לברכה והצלחה גדולה בחיים.

שבת שלום ומבורך לכולנו!

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

תקציר מעמוד 9:

דָּגָם הָעֵץ הַמּוּאָר שֶׁל אוֹרִי מְנַצֵּחַ בַּתַּחֲרוּת, וְאוֹרִי מַחְלִיט לְהַעֲנִיק אֶת הֶרְחָבָן לְיֹגֶל שֶׁהִצִּיל אֶת הַיְצִירָה!

אֲבָל יֹגֶל מְוַתֵּר עַל הַפְּרָס בְּחִיּוּךְ, כִּי הוּא מֵבִין שֶׁהוּא כְּבָר זָכָה בְּמַתָּנָה הַרְבֵּה יוֹתֵר שָׁוָה - חֲבֵר חָדָשׁ!

נראה אותך ציור

חידה
למי נתנו העורבים אוכל?

תשובה מפרשת בהר - בחוקותי
בנו של דוד המלך

הילד/ה הזוכה
מאיר באשר
מירושלים

יודעים את התשובה?
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

שמחה בלב חיים מאן

1

זה רק נשמע כמו תוספת לארוחה

2

הלוואי ואבחר לפרוייקט הבניה החדש!

3

נראה לי ממש יאהבו אותנו בבני עקיבא

רוצים לראות את התשובות > דפדפו לסוף העמוד הבא > עמ' 14

פרשת שבוע לילדים

פָּרָשַׁת פִּינְחָס

בְּסוֹף הַפָּרָשָׁה הַקּוֹדֶמֶת, עַם יִשְׂרָאֵל עָשָׂה דְּבָרִים רָעִים מְאֹד - הֵם הִתְחִילוּ לַעֲבוֹד לָאֱלִילִים וְלִשְׁכַּח אֶת הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. זֶה הָיָה עָצוּב מְאֹד, וַה' יִתְבָּרַךְ כָּעַס.

אֲבָל אָז קָם צַדִּיק אֶחָד בְּשֵׁם פִּינְחָס שֶׁהוּא הָיָה נֶכְדּוֹ שֶׁל אַהֲרֹן הַכֹּהֵן - וְעָשָׂה מַשֶּׁהוּ אַמִּיץ מְאֹד. הוּא לֹא עָמַד בַּצַּד וְשָׁתַק. הוּא רָאָה שֶׁמַּשֶּׁהוּ רַע קוֹרֶה, וְלֹא חָכָה שֶׁמִּישֶׁהוּ אַחֵר יִפְתֹּר אֶת הַבְּעָיָה. הוּא קָם וְעָשָׂה אֶת הַדָּבָר הַנָּכוֹן - מִיָּד!

בִּגְלַל הָאֹמֶץ שֶׁלּוֹ, הַמַּגֵּפָה הַנּוֹרָאָה שֶׁפָּגְעָה בְּעַם יִשְׂרָאֵל - פָּסְקָה! עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה אֶלֶף אִישׁ כְּבָר מֵתוּ - וּפִינְחָס עָצַר אֶת זֶה.

הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אָמַר: "פִּינְחָס, אַתָּה קִיבַּלְתָּ מַתָּנָה מְיֻחֶדֶת - בְּרִית שָׁלוֹם." מַה זֶּה אוֹמֵר? שֶׁה' נָתַן לוֹ שָׁלוֹם אֱמִתִּי בַּלֵּב, שָׁלוֹם שֶׁלֹּא נִגְמָר לְעוֹלָם. כִּי מִי שֶׁעוֹשֶׂה טוֹב בֶּאֱמֶת - מַרְגִּישׁ טוֹב בֶּאֱמֶת.

אַחֲרֵי זֶה, ה' בִּיקֵּשׁ לִמְנוֹת מֶלֶךְ אֶת כָּל הַשְּׁבָטִים, וּלְחַלֵּק לְכָל אֶחָד אֶת חֶלְקוֹ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. כָּל מִשְׁפָּחָה קִיבְּלָה מָקוֹם מְשֻׁלָּה - כִּי כָּל אֶחָד חָשׁוּב!

יְלָדִים יְקָרִים, אַל תְּחַכּוּ שֶׁמִּישֶׁהוּ אַחֵר יַעֲשֶׂה אֶת הַטּוֹב - אַתֶּם תַּעֲשׂוּ אוֹתוֹ!

לומדים עם יגל ולי-בי

שַׁבַּת שָׁלוֹם וּמְבֹרָךְ לְכָל הַיְלָדִים הַמְּתוּקִים, וְגַם לִמְבֻגָּרִים שֶׁקּוֹרְאִים אוֹתָנוּ עִבּוּר יַלְדֵיהֶם וְנֶהֱנִים כָּל פַּעַם מֵחָדָשׁ.

יָגֵל וְלִיבִּי: בַּשָּׁבוּעוֹת הַקְּרוֹבִים בְּעֶזְרַת ה' נְדַבֵּר עַל הִלְכוֹת 'לָשׁוֹן הָרַע', הֲלָכוֹת שֶׁנּוֹגְעוֹת לְכָל הַגִּילְאִים וּלְכָל הַזְּמַנִּים. וְכֵן יְלָדִים יְקָרִים לָנוּ יֵשׁ גַּם חֵלֶק חָשׁוּב בְּכָךְ.

יָגֵל: רֵאשִׁית נָסְבִּיר שֶׁיֵּשׁ לָשׁוֹן הָרַע, הוֹצָאַת שֵׁם רַע וְיֵשׁ רְכִילוּת.

לִיבִּי: וְנָסְבִּיר - לָשׁוֹן הָרַע - לוֹמַר דָּבָר רַע עַל חָבֵר, לַמְרוֹת שֶׁזֶּה קָרָה בֶּאֱמֶת.

יָגֵל: הוֹצָאַת שֵׁם רַע - לְסַפֵּר עַל חָבֵר דָּבָר רַע שֶׁלֹּא קָרָה מֵעוֹלָם (שֶׁקֶר). רְכִילוּת - הַמְסַפֵּר לַחֲבֵרוֹ שֶׁיְּדִידוֹ דִּבֵּר עָלָיו לֹא יָפֶה, אוֹ שֶׁזִּלְזֵל בּוֹ.

לִיבִּי: כַּמָּה הֲלָכוֹת אֵלּוּ חֲשׁוּבוֹת לָנוּ, וְכַמָּה אֲנַחְנוּ גַּם בְּתוֹר יְלָדִים חַיָּבִים לְהִזָּהֵר וּלְהַזְהִיר אֲחֵרִים עַל זֶה. בְּגִלַּי שֶׁזֶּה מַכְנִיס שִׂנְאָה וּפֵרוּד, מַחְלֹקֶת וּמְרִירָה.

יָגֵל וְלִיבִּי: אָז כָּל הַיְלָדִים כֻּלָּם לְלֹא יוֹצֵא מִן הַכְּלָל, מִתְאַמְּצִים בְּמֻיָּחָד בַּיָּמִים הָאֵלּוּ לִשְׁמֹר עַל פֶּה נָקִי, וּמְדַבֵּר רַק בְּלָשׁוֹן טוֹבָה. כִּי לָשׁוֹן הָרַע מַרְחִיקָה אֶת הָרַע, (אֶת הֶחָבֵר) וְלָשׁוֹן הַטּוֹב מְקָרֶבֶת אֶת הַלְּבָבוֹת.

שַׁבַּת שָׁלוֹם עִם הַרְבֵּה טוֹבָה וּבְרָכָה ♡

פִּינְחָס לֹא אָמַר "זֶה לֹא הָעִנְיָן שֶׁלִּי" אוֹ "מַה יֹּאמְרוּ עָלַי". הוּא רָאָה מַשֶּׁהוּ לֹא בְּסֵדֶר - וְקָם לְתַקֵּן. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא רוֹצֶה מֵאִתָּנוּ בְּדִיּוּק אֶת זֶה, לֹא לַעֲמֹד בַּצַּד כְּשֶׁאֶפְשָׁר לַעֲזוֹר, לֹא לְשִׁתּוֹק כְּשֶׁמַּעֲלִיבִים אוֹ פּוֹגְעִים בְּחָבֵר וּכְשֶׁאֶפְשָׁר לְדַבֵּר וְלַעֲשׂוֹת אֶת הַדָּבָר הַנָּכוֹן.

שַׁבָּת שָׁלוֹם וּמְבֹרָךְ.

מצאו 10 הבדלים

סיפורי צדיקים

מגיש: הרב מאור חוביבה

יְקָרָה הִיא מִפְּנִינִים

רַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא, עֲנָק וְגָדוֹל בַּתּוֹרָה הָיָה, וְזָכָה לִשְׁנֵי שֻׁלְחָנוֹת - גַּם תּוֹרָה וְגַם עֹשֶׁר גָּדוֹל. וְעִם כָּל זֶה, הוּא לֹא הָיָה נֶהֱנֶה מִן הָעוֹלָם הַזֶּה כְּלָל - מֵאַהֲבָתוֹ לַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה; וְכָל עָשְׁרוֹ הָיָה רַק כְּדֵי לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ שֶׁל ה' וְכָבוֹד גָּדוֹל לַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה וּלְלוֹמְדֶיהָ.

עַל עָשְׁרוֹ הָרַב שָׁמַע מֶלֶךְ פָּרַס שֶׁקָּרְאוּ לוֹ אַרְטבּוֹן, שֶׁהָיָה חָפֵץ מְאוֹד בְּקִרְבָתוֹ שֶׁל רַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא, וְהָיָה שׁוֹלֵחַ לוֹ מִכְתָּבִים שֶׁל יְדִידוּת וְהַעֲרָכָה.

יוֹם אֶחָד, שָׁלַח הַמֶּלֶךְ אַרְטַבּוֹן לְרַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא אֶבֶן יְקָרָה מְאוֹד שֶׁהָעֵרֵךְ שֶׁלָּהּ הָיָה גָּדוֹל מְאוֹד, וְלֹא הָיָה נִמְצָא כָּמוֹהָ בְּכָל הָעוֹלָם, וְהוֹסִיף לוֹ מִכְתָּב הַעֲרָצָה וְכָבוֹד, וּבְסוֹף הַמִּכְתָּב בִּקֵּשׁ הַמֶּלֶךְ מֵרַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא שֶׁגַּם הוּא יִשְׁלַח לַמֶּלֶךְ מַתָּנָה יְקָרַת עֵרֶךְ וּגְדוֹלָה שֶׁשָּׁוְוֵה דּוֹמֶה לְמַרְגָּלִית זוֹ. הַמֶּלֶךְ שָׁלַח שָׁלִיחַ שֶׁיִּמְסֹר לְרַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא אֶת הַמַּתָּנָה וְחִכָּה בְּצַפְיָה גְּדוֹלָה לִשְׁוּבוֹ שֶׁל הַשָּׁלִיחַ עִם מַתְּנָתוֹ שֶׁל רַבִּי יְהוּדָה.

לְאַחַר כַּמָּה יָמִים, חָזַר הַשָּׁלִיחַ עִם מַתָּנָה עֲטוּפָה בְּכָבוֹד גָּדוֹל עִם מִכְתָּב תּוֹדָה וּבְרָכָה עַל הַמַּתָּנָה שֶׁשָּׁלַח לוֹ. הַמֶּלֶךְ אַרְטַבּוֹן הָיָה נִרְגָּשׁ וּבְשִׂמְחָה גְּדוֹלָה פָּתַח אֶת עֲטִיפַת הַמַּתָּנָה, אַךְ חָשְׁכוּ עֵינָיו - כַּאֲשֶׁר בְּתוֹךְ הָעֲטִיפָה יֶשְׁנָהּ לֹא פָּחוֹת מֵאֲשֶׁר מְזוּזָה!אָמְנָם מְעֻטֶּרֶת בְּנַרְתִּיק יָקָר מִזָּהָב וּמִשֶּׁבֶּצֶת בְּיַהֲלוֹמִים קְטַנִּים וְיָפִים, אַךְ אֵינָהּ יְקָרָה כָּל כָּךְ כְּמוֹ הָאֶבֶן שֶׁשָּׁלַח לְרַבִּי יְהוּדָה.

שָׁלַח הַמֶּלֶךְ מִכְתָּב תּוֹדָה לְרַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא וְהוֹסִיף לִשְׁאֹל: מַדּוּעַ שָׁלַח מַתָּנָה שֶׁאֵין שָׁוְוֵה כְּמוֹ מַתְּנָתוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ? שָׁלַח לוֹ רַבִּי יְהוּדָה מִכְתָּב וְכָתַב בּוֹ שֶׁהַמַּתָּנָה שֶׁשָּׁלַח שָׁוָה הַרְבֵּה יוֹתֵר מִמַּתְּנָתוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ, מִשּׁוּם שֶׁמַּתְּנָתוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ צְרִיכָה שְׁמִירָה גְּדוֹלָה וְחֹסֶר שֶׁקֶט וְשַׁלְוָה מִפְּנֵי גַּנָּבִים שֶׁיְּכוֹלִים לִגְנֹב אוֹתָהּ! אֲבָל מַתְּנָתוֹ שֶׁל רַבִּי יְהוּדָה - הַמְּזוּזָה, לֹא רַק שֶׁאֵינָהּ צְרִיכָה שְׁמִירָה, אֶלָּא לְהֶפֶךְ הִיא בְּעַצְמָהּ שׁוֹמֶרֶת עַל כָּל מִי שֶׁנִּמְצָא בַּבַּיִת וְעַל כָּל אוֹצְרוֹת הַמֶּלֶךְ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "שׁוֹמֵר דַּלְתוֹת יִשְׂרָאֵל".

מכתב הפסוק שמסתיר שפרה

הילד/ה הזוכה
אסתר ברבי
מבאר שבע

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

תשובה מבהר-בחוקותי:
"וְנָתַתִּי גִּשְׁמֵיכֶם בְּעִתָּם וְנָתְנָה הָאָרֶץ יְבוּלָהּ וְעֵץ הַשָּׂדֶה יִתֵּן פִּרְיוֹ"

נפלאות הבריאה

שמואל קורייב

דּוֹלְפִין

הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בָּרָא בַּיָּם יְצוּרִים מְפֻלָּאִים בְּמִיָּחָד, וְאַחַד הָאֲהוּבִים שֶׁבָּהֶם הוּא הַדּוֹלְפִין. לַדּוֹלְפִין יֵשׁ חִיּוּךְ שֶׁנִּרְאֶה תָּמִיד שָׂמֵחַ, תְּנוּעוֹת מְהִירוֹת וְחָכְמָה מְיֻחֶדֶת מְאוֹד. אֲנָשִׁים רַבִּים חוֹשְׁבִים שֶׁהוּא דָּג, אֲבָל הָאֱמֶת הִיא שֶׁהַדּוֹלְפִין הוּא יוֹנֵק, בְּדִיּוּק כְּמוֹ בְּנֵי אָדָם. הוּא נוֹשֵׁם אֲוִיר בְּעֶזְרַת רֹאשׁ וְלָכֵן הוּא חַיָּב לַעֲלוֹת מִדֵּי פַּעַם לִפְנֵי הַמַּיִם כְּדֵי לִנְשֹׁם.

הַדּוֹלְפִינִים חַיִּים בִּקְבוּצוֹת שֶׁנִּקְרָאוֹת לְהָקוֹת. הֵם שׂוֹחִים יַחַד, מְשַׂחֲקִים יַחַד וְשׁוֹמְרִים זֶה עַל זֶה. אִם דּוֹלְפִין נִפְצַע אוֹ חוֹלֶה, לִפְעָמִים חֲבֵרָיו עוֹזְרִים לוֹ לַעֲלוֹת לִפְנֵי הַמַּיִם כְּדֵי שֶׁיּוּכַל לִנְשֹׁם. זוֹ תּוֹפָעָה מַדְהִימָה שֶׁמְּרַאֶה עַד כַּמָּה יֵשׁ בָּהֶם חָכְמָה וְשִׁתּוּף פְּעֻלָּה.

לַדּוֹלְפִין יֵשׁ דֶּרֶךְ מְיֻחֶדֶת מְאוֹד "לִרְאוֹת" מִתַּחַת לַמַּיִם. הוּא מַשְׁמִיעַ קוֹלוֹת וְגַלֵּי קוֹל שֶׁחוֹזְרִים אֵלָיו אַחֲרֵי שֶׁהֵם פּוֹגְעִים בְּדְבָרִים. כָּךְ הוּא יָכוֹל לָדַעַת אֵיפֹה יֵשׁ דָּגִים, סְלָעִים וַאֲפִלּוּ סִירוֹת. הַיְכֹלֶת הַזֹּאת נִקְרֵאת אֵקוֹלוֹקַצְיָה, וְהִיא פּוֹעֶלֶת בְּצוּרָה כָּל כָּךְ מְדֻיֶּקֶת שֶׁגַּם מַדְעָנִים מִתְפַּעֲלִים מִמֶּנָּה עַד הַיּוֹם.

יֵשׁ דּוֹלְפִינִים שֶׁמְּסֻגָּלִים לִקְפֹּץ כַּמָּה מֶטְרִים מֵעַל הַמַּיִם וְלַעֲשׂוֹת סִיבּוּבִים בָּאֲוִיר. לִפְעָמִים הֵם עוֹשִׂים זֹאת מִתּוֹךְ מִשְׂחָק וְשִׂמְחָה, וְלִפְעָמִים כְּדֵי לְתַקְשֵׁר עִם חַבְרֵיהֶם. הֵם גַּם יְשֵׁנִים בְּצוּרָה מְיֻחֶדֶת מְאוֹד: רַק חֲצִי מֵהַמּוֹחַ שֶׁלָּהֶם יָשֵׁן בְּכָל פַּעַם, כְּדֵי שֶׁיּוּכְלוּ לְהַמְשִׁיךְ לִנְשֹׁם וּלְהִזָּהֵר מִסַּכָּנוֹת.

הַדּוֹלְפִין נֶחְשָׁב לְאַחַת הַחַיּוֹת הַחֲכָמוֹת בָּעוֹלָם. הוּא מְסֻגָּל לִלְמֹד תַּרְגִּילִים, לִזְכֹּר דְּבָרִים לְאֹרֶךְ זְמַן וַאֲפִלּוּ לְהָבִין סִימָנִים מְסֻיָּמִים שֶׁבְּנֵי אָדָם מְלַמְּדִים אוֹתוֹ.

כְּשֶׁמִּסְתַּכְּלִים עַל הַדּוֹלְפִין מְבִינִים עַד כַּמָּה הַיָּם מָלֵא פְּלָאִים. הַחָכְמָה, הַמְּהִירוּת וְהַחַיִּים הַחֲבֵרְתִּיִּים שֶׁלּוֹ מַזְכִּירִים לָנוּ כַּמָּה מְפֻלָּאָה הַבְּרִיאָה שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁבָּרָא עוֹלָם מָלֵא יְפִי וְחָכְמָה שֶׁאֵין לָהֶם סוֹף.

בואו להיות שותפים באימפריה

- **אולם מרכזי לשיעורי הרב** כ-1500 מקומות
- **קליניקה לטיפול בחיילים** **פוסט טראומה** ברוח היהדות
- **ישיבה לצעירים** ומעון יום לילדים
- **סלי מזון** למשפחות נזקקות
- **בית תמחוי** "המסעדה"
- **בית מדרש** מפואר
- **ישיבה** של 1200 בחורים

מטר	**חצי מטר**	**רבע מטר**	**סכום אחר לתרומה**
720₪ לחודש למשך 36 חודשים	**360**₪ לחודש למשך 36 חודשים	**180**₪ לחודש למשך 36 חודשים	

03-8000-770

ניהול: תמר חכם | **עורך לשוני:** אביתר הלל | **ניקוד:** שמואל קורייב | **עימוד ועיצוב:** עינב בשארי
ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

לעילוי נשמת
אסתר בת חנום ועזריה

לרפואת החייל
אליהב בן חווה

לרפואת החייל
חיים דניאל בן הודיה

לזיווג הגון
יעל בת יהודית